

at foretage en Transaktion af den her nævnte Bestaand, en Transaktion, som muligvis aldeles ingen reel Betydning har, og som i alt Fald ikke kan have nogen anden Betydning end den at konstatere, at Batteriet nu er flyttet saa meget længere ud, og at følgelig, nemlig som en Konsekvens deraf, de bagved liggende Grunde ere blevne fri. Saaledes stiller dette Spørgsmaal sig for mig. — Hvad det ærede Medlem for Leire (Holfstein-Ledreborg) mener sig med at anføre om det store ministerielle Flertal, der er her i Thinget, om Ministeriets Bønner o. s. v., er Noget, som ikke er nyt; det har jeg hørt før, og det interesserer mig ikke i nogen høi Grad. Naar det ærede Medlem beklager sig over, at vi ikke følge hans Opposition, tror jeg, at den Opposition, som han og hans Bønner have ført i denne Sag, er af en saa afstrækkende Bestaand, at den sandelig ikke skal friste os til at komme med paa den Side. — En Ting vil jeg dog ikke undlade endnu at fremhæve, og det er, at uagtet det endnu ikke længere er saa brændende et Spørgsmaal med Pengene, er det dog klart, at vi ikke ved nogensomhelst Position paa dette Omraade havde naaet at faae Penge ind i Statskassen; thi under de tidligere Forhandlinger, som jeg for Næsten slet ikke kjender — og saa længe jeg ikke kjender dem, har jeg Lov til at betragte dem som apokryfe — er det Spørgsmaal om Pengene slet ikke kommet frem; thi i de tidligere Forhandlinger, saaledes som de ere blevne refererede her, har der altid kun været Tale ikke om Erstatning for denne Servitut, ikke om at faae Penge, men om Forter. Det Høieste vi altsaa kunde have opnaaet, hvis Ministeriet havde fremlagt denne Sag til Rigsdagens Behandling, og denne var kommen til at være Indflydelse derpaa, havde været, enten at der Intet var slet eller ogsaa, at vi havde faaet et betydeligt Fort istedet for denne Servitut, et Fort, til hvilket saa naturligtvis Rigsdagen, Bevillingsmyndigheden, var kommen til at spæde adskillige Millioner. Jeg tror virkelig, at det finansielle Resultat af det, som er slet, er, at vi uden at opgive Nogetsomhelst have, i alt Fald foreløbig, befriet os for adskillige Millioners Udgift til nye Forter, og det tror jeg er et meget heldigt Udfald af denne Sag.

Med Hensyn til den anden Sag, som ligger for her til Behandling, Spørgsmaalet om Stoffeby Noer, er jo Sillingen den, at de, der endnu holde paa denne Sag, have opgivet alle de gamle Forestillinger om, at det paagældende Selskab skulde have lidt en stor Uret i sin Tid og af den Grund havde Krav paa Erstatning og Understøttelse til Oprettelse af den saaledes lidt Krænkelse. Alt det er opgivet, det høre vi ikke mere Noget til. Det ærede Medlem for Aarhus Amts

1ste Valgkreds (Winther), som jo fører Ordet i denne Sag, erklærer udtrykkeligt, at alt dette fravalder han. Det Æneste, han anfører, er, at dette Selskab i og for sig har et nyttigt og gavnligt Formaal for sin Virksomhed, og derfor vil han have, at vi skulle støtte det. Jeg vil dog sige, at vi maa gaa ud fra, at de allerfleste af vore Landsmænd have et gavnligt og nyttigt Formaal for deres Virksomhed, saa at, hvis dette skulde være tilstrækkeligt for dem til at kunne komme her og vente Laan af Statskassen til 4 pCt. Rente, vilde vi virkelig blive forsynede med en stor Mængde Laansøgere. Hvis der derfor ikke kan anføres Andet, end at det er et nyttigt Selskab, siger jeg, at derpaa kan der ikke bygges nogetsomhelst Krav paa, at vi skulde gjøre særegne Opoffelser for dette Selskabs Skyld. Jeg tror, at den Paastand, der gjøres fra dette Selskabs Side, er ganske unotiveret og ganske usædvanlig og ganske i Strid med, hvad der i Almindelighed kræves her som Betingelse for saadanne ekstraordinære Understøttelser af Statskassen. Jeg vil derfor fraraade ligesom tidligere at gaa ind paa denne Bevilling.

Dinesen: Det er meget muligt, at det kan have nogen Vanskelighed for den høitærede Krigsminister og mig at komme til den samme Opfattelse af militære Forhold. Jeg skal ikke gaa ind paa nogen vidtløftig Forhandling herom med den høitærede Minister; men det er mig dog om at gjøre at klare to Misforstaaelser, hvori den høitærede Krigsminister har gjort sig skyldig i sin Opfattelse af, hvad jeg har sagt. Det er nemlig ikke rigtigt, at den høitærede Krigsminister tillægger mig, at jeg skulde have sagt om det nye Kalkbrænderibatteri, at det, at det blev flyttet, vilde være mere til Skade end til Gavn. Det, jeg har sagt i denne Forbindelse, er, at derved, at Servitutforpligtelserne paa alle de Grunde, som her vende ud mod Sundet, blive hævede, gives der Anledning til en Udvidelse af Byen mod den Side, saaledes at den bebyggede Del af Byen i en ikke ringe Udstrækning rykker nærmere til de tilstedeværende Forsvarsmidler, og det er dette, der efter min Mening ad indirekte Veie faaer deres Betydning som Forsvarsmidler for Byen. Det tror jeg ikke kan bestrides. Den høitærede Minister mente endvidere, at jeg havde sagt, at det ikke havde Stort at betyde, at et Fort paa Stubben vilde koste ligesaa mange Millioner, som der her i dette Dieblis er Tale om at bevillige Tusinder til Kalkbrænderibatteriet, og han mente, at det var urigtigt, naar jeg havde sagt, at Fortet paa Middelgrunden vilde blive meget dyrere end Fortet paa Stubben. Jeg skal hertil sige, at her har jeg kun at holde mig til, hvad jeg erindrer at være kommen til Kundskab om ved, hvad